ZBIÓR

UKŁADÓW ZBIOROWYCH PRACY

ROK II — Warszawa, dnia 14 lipca 1938 r. — **Nr 39**

T R E Ś Ć:

117.

ORZECZENIE

Nadzwyczajnej Komisji Rozjemczej z dnia 28 czerwca 1938 r., ustalające warunki pracy i płacy dla dozorców domowych na obszarze m. st. Warszawy na okres od dnia 1 lipca 1938 r. do dnia 30 czerwca 1939 r.

Nadzwyczajna Komisja Rozjemcza, powołana pismem okręgowego inspektora pracy I okręgu z dnia 20 czerwca 1938 r. Nr 13P/22-8 na podstawie ustawy z dnia 16 maja 1922 r. w przedmiocie powołania Nadzwyczajnej Komisji Rozjemczej do załatwiania zatargów zbiorowych pomiędzy właścicielami nieruchomości miejskich a dozorcami domowymi (Dz. U. R. P. Nr 39, poz. 324) oraz art. 113 rozporządzenia Prezydenta Rze-

czypospolitej z dnia 28 grudnia 1934 r. o unormowaniu właściwości władz i trybu postępowania w niektórych działach administracji państwowej (Dz. U. R. P. Nr 110, poz. 976), w składzie następującym:

przewodniczący: dr Hugon Bartonec, okręgowy inspektor pracy,

członkowie: Stefan Kamieński, przewodniczący Sądu Pracy w Warszawie, jako przedstawiciel Ministerstwa Sprawiedliwości,

mgr Tadeusz Wojciechowski, referendarz Komisariatu Rządu na m. st. Warszawę, jako przedstawiciel Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, —

po wysłuchaniu w dniu 27 czerwca 1938 r. opinii przedstawicieli właścicieli nieruchomości oraz dozorców domowych na posiedzeniu w lokalu Inspekcji Pracy I-go okręgu w Warszawie w dniu 28 czerwca 1938 r.

orzekła:

§ 1.

Orzeczenie niniejsze dotyczy wszystkich właścicieli i dzierżawców nieruchomości w Warszawie oraz wszystkich dozorców domowych, przy czym za dozorcę należy uważać pracownika, który na podstawie umowy najmu o pracę zobowiązuje się wykonywać stale czynności związane z pilnowaniem i porządkiem w obrębie nieruchomości.

Orzeczenie niniejsze nie dotyczy osób, którym powierzono obowiązki dozorców domowych, zatrudnionych w nieruchomościach zarządzanych przez władze i urzędy państwowe, bądź przez instytucje prawa publicznego, o ile dozorcy ci zaliczeni są do kategorii pracowników podlegających obowiązującym w danej instytucji przepisom służbowym.

Od dnia 1 lipca 1938 r. może jako dozorca domu być przyjęta tylko osoba zameldowana w Biurze Meldunkowym Zarządu Miejskiego w Warszawie i na objęcie stanowiska dozorcy skierowana przez Biuro Pośrednictwa Funduszu Pracy lub przez miejscowe Społeczne Biura Pośrednictwa Pracy.

§ 2.

Orzeczenie niniejsze stanowi podstawę przy zawieraniu umów indywidualnych. Indywidualne umowy o pracę, zawiera-

jące dla dozorców domowych warunki mniej korzystne, niż warunki niniejszego orzeczenia, zastąpione są z mocy prawa postanowieniami niniejszego orzeczenia. Umowy o pracę, zawierające korzystniejsze warunki, niż w niniejszym orzeczeniu pozostają w mocy.

§ 3.

Umowa na próbę lub na czas określony może być zawarta wyłącznie na piśmie, przy czym okres próbny nie może trwać dłużej niż jeden miesiąc.

§ 4.

Obowiązkiem dozorcy domu jest dbać o czystość, porządek, spokój i bezpieczeństwo w domu jego dozorowi powierzonym; należy do niego w szczególności: zamiatanie i sprzątanie podwórza, klatek schodowych i ulicy (o ile tych czynności nie wykonuje Z. O. M.), ubikacyj ogólnych, zapalanie i gaszenie światła, wywieszanie flag itp. Jeżeli płaca miesięczna dozorcy domowego wynosi najmniej 140 zł, właściciel nieruchomości ma prawo nadto wymagać od dozorcy domowego noszenia ksiąg do biura meldunkowego. Dozorca domowy ma prawo we wszystkich swoich pracach wyręczać się dorosłymi członkami swojej rodziny.

§ 5.

Właściciel nieruchomości winien wydać dozorcy domowemu książeczkę obrachunkową, w której będzie umieszczał wszelkie dane, dotyczące przebiegu pracy, każdorazowych wypłat, wypowiedzenia itp. Przy przyjęciu do pracy nowego dozorcy właściciel nieruchomości winien wydać książeczkę obrachunkową w dniu zawarcia umowy.

§ 6.

Jeżeli właściciel nieruchomości wymaga od dozorcy domowego lub jego rodziny posług osobistych lub pracy w nieruchomości, nie wynikającej bezpośrednio z obowiązków dozorcy domowego, jak np. pompowania wody, oczyszczania chambeau, pracy ogrodowej, stolarskiej, ciesielskiej, ślusarskiej, malarskiej itp., to obowiązany jest za pracę taką zapłacić osobno według norm płacy nie niższych aniżeli 60 gr za godzinę.

§ 7.

Właściciel nieruchomości obowiązany jest dostarczyć bezpłatnie dozorcy mieszkanie służbowe z prawem korzystania ze strychu do wieszania bielizny, z piwnicy i z pralni, jeśli ta znajduje się w nieruchomości.

Mieszkanie służbowe powinno znajdować się w miarę możności na parterze w pobliżu bramy. Jeżeli plan budowy nieruchomości przewiduje osobne mieszkanie dla dozorcy, umieszczenie dozorcy w innym mieszkaniu o gorszych warunkach jest niedopuszczalne.

Mieszkanie powinno być zaopatrzone w piec kuchenny i odpowiadać wymogom higieny i przepisom prawa budowlanego, przy czym w nowopowstających domach składać się co najmniej z pokoju i kuchni o powierzchni minimalnej 20m^2. Podłogi powinny być drewniane, szczelne i gładkie, okna podwójne, dające się łatwo otworzyć w celu wietrzenia mieszkania.

Potrzebny remont mieszkania przeprowadza pracodawca na własny koszt. Przynajmniej raz na rok (do końca maja) winno być mieszkanie wybielone i w razie potrzeby wyremontowane.

Jeżeli w nieruchomości zaprowadzone jest oświetlenie elektryczne lub gazowe, winno być ono doprowadzone do mieszkania służbowego dozorcy, który oświetlenie otrzymuje bezpłatnie. W razie braku oświetlenia elektrycznego lub gazowego dozorca winien otrzymać 3 kg nafty miesięcznie w miesiącach od kwietnia do września, a w pozostałych 4 kg.

Wyznaczenie mieszkania nie odpowiadającego ustalonym warunkom oraz wymogom higieny i przepisom prawa budowlanego może skutkować rozwiązanie umowy z winy pracodawcy.

Dozorca domowy otrzymuje bezpłatnie od właściciela nieruchomości wszelkie narzędzia pracy niezbędne do wykonywania obowiązków dozorcy domowego.

§ 8.

W razie śmierci dozorcy domowego rodzina tegoż wchodzi w obowiązki i prawa zmarłego na przeciąg trzech miesięcy od daty śmierci.

§ 9.

Po upływie roku pracy w tej samej nieruchomości lub u tego samego pracodawcy dozorca domowy otrzymuje 8-mio dniowy, a po 3-ch latach 15-to dniowy urlop płatny.

§ 10.

Płace dozorców domowych m. st. Warszawy określa się odpowiednio do ilości izb, do których zalicza izby mieszkalne, kuchnie, pomieszczenia handlowe i przemysłowe, stragany bazarowe itp., a w szczególności wszelkie izby, za które wymierza się podatek od lokali, i wysokość wynagrodzenia ustala się w sposób następujący:

a) po zł 1.15 od izby w domach o małej dochodowości i niewymagających specjalnie wzmożonej pracy ze strony dozorcy domowego oraz w domach stanowiących własność spółdzielni mieszkaniowych;
b) po zł 1.50 w domach nie posiadających kanalizacji względnie posiadających obszerne lub kilka podwórzy i ulice do sprzątania;
c) po 2 zł od izby w domach nie podlegających ochronie lokatorów, lub też podlegających ochronie lokatorów, a mieszczących banki, hotele, pensjonaty, teatry, kinematografy, duże lub liczne sklepy, garaże przemysłowe, stajnie, krowiarnie, bazary, zajazdy itp.

§ 11.

Minimum płacy dozorcy domowego ustala się na zł 50 (pięćdziesiąt złotych) miesięcznie, a w wypadkach, kiedy właściciel nieruchomości wymaga stałego przebywania dozorcy w posesji (pozbawienie możności dodatkowego zarobkowania), minimum wynagrodzenia ustala się na zł 140 (sto czterdzieści złotych) miesięcznie.

Ważne są umowy indywidualne zawarte na piśmie, jeżeli wynagrodzenie dozorcy wynosi nie mniej niż 300 zł (trzysta) miesięcznie.

Wynagrodzenie winno być wypłacane dozorcom domowym za ubiegły miesiąc najpóźniej do 8 dnia następnego miesiąca.

§ 12.

Jeżeli dla kilku sąsiadujących nieruchomości ustanowiony jest za porozumieniem ich właścicieli jeden dozorca, wówczas do obliczania wynagrodzenia i ustalania obowiązku udzielania mieszkania oraz świadczeń traktuje się nieruchomości te jako jedną całość. Jednakże właściciele nieruchomości mogą:

a) bądź przelać na jednego spośród siebie wykonywanie uprawnień pracodawcy i odpowiedzialność za spełnienie świadczeń wzajemnych wobec dozorcy, tak gotówkowych, jak w naturze (mieszkanie) itp.;
b) bądź występować w charakterze pracodawców każdy, gdy chodzi o jego nieruchomość, i przyjąć odpowiedzialność za spełnienie poszczególnych umówionych części świadczeń należnych dozorcy.

§ 13.

Nie może być powodem rozwiązania stosunku służbowego:

a) choroba dozorcy, trwająca do 3-ch miesięcy, o ile członkowie rodziny chorego pełnią zastępczo jego obowiązki,
b) należenie dozorcy do związku zawodowego,
c) upomnienie się dozorcy o należność za pracę lub świadczenia wynikające z niniejszego orzeczenia,
d) wniesienie przez dozorcę domowego pozwu do Sądu Pracy o należność za pracę.

§ 14.

Po rozwiązaniu umowy o pracę dozorca domowy zachowuje prawo do korzystania z mieszkania służbowego do czasu wypłacenia wynagrodzenia należnego na zasadzie postanowień §§ 10 i 11, zwrotu kaucji i wydania świadectwa pracy, stwierdzającego czas i charakter jego pracy.

Do tego czasu winna być odroczona eksmisja z mieszkania służbowego, orzeczona wyrokiem sądowym.

§ 15.

Umowy o pracę z dozorcami domowymi mogą być rozwiązane po uprzednim co najmniej 3-y miesięcznym pisemnym wymówieniu i to jedynie na dzień 31 marca i 30 czerwca 1939 r.

Jeżeli stosunek najmu pracy trwał już 10 lat nieprzerwanie, właściciel domu może rozwiązać umowę o pracę za uprzednim wymówieniem 6 miesięcznym z tymi samymi końcowymi terminami.

§ 16.

Jeżeli umowa między stronami zostaje rozwiązana bez winy dozorcy domowego, dozorcy przysługuje po upływie 3-ch lat

pracy w danej nieruchomości lub u jednego właściciela jednorazowa odprawa w wysokości 1-no miesięcznego ostatnio pobieranego wynagrodzenia, za każdy następny rok pracy — w wysokości 1-no miesięcznego ostatnio pobieranego wynagrodzenia, przy czym odprawa nie może przekraczać 6-cio miesięcznego ostatnio pobieranego wynagrodzenia. Odprawa winna być wypłacona natychmiast po rozwiązaniu stosunku pracy.

§ 17.

Pieniądze pobrane od dozorcy domu przez właściciela, jego zastępcę lub osoby działające z nim w porozumieniu pod jakimkolwiek bądź pozorem uważane być winny za kaucje, które podlegają w całości przepisom rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 18 maja 1927 r. o kaucjach składanych w związku z umową o pracę (Dz. U. R. P. Nr 46, poz. 409).

§ 18.

Orzeczenie niniejsze obowiązuje na okres od dnia 1 lipca 1938 r. do dnia 30 czerwca 1939 r. włącznie z tym, że o ile żadna ze stron na 3 miesiące przed upływem powyższego terminu nie zgłosi sprzeciwu przeciwko dalszemu stosowaniu postanowień niniejszego orzeczenia — będzie ono obowiązywało nadal do dnia 30 czerwca 1940 r. z tym samym warunkiem przedłużenia na lata następne.

Warszawa, dnia 28 czerwca 1938 r.

Przewodniczący Nadzwyczajnej Komisji Rozjemczej:

(—) *dr H. Bartonec*

okręgowy inspektor pracy

Członkowie Nadzwyczajnej Komisji Rozjemczej:

(—) *Stefan Kamieński*

przewodniczący Sądu Pracy w Warszawie

(—) *mgr T. Wojciechowski*

referendarz Komisariatu Rządu na m. st. Warszawę

TŁOCZONO Z POLECENIA MINISTRA OPIEKI SPOŁECZNEJ.

ZAMÓWIENIA I WPŁATY NALEŻY KIEROWAĆ POD ADRESEM MINISTERSTWA OPIEKI SPOŁECZNEJ, WARSZAWA UL. DŁUGA 38/40.

Drukarnia Państwowa Nr 99929. 4.VII.1938. 800.

Prenumerata roczna 20 zł. **Cena niniejszego numeru 15 gr.**